

‘Een kleuterklas ...’

‘Wat is dit hier voor kleuterklas!’ tiert Sjoerd. ‘Wat heb ik nou aan jullie? Geen zier! Helemaal niks! Vanochtend heb ik jullie gevraagd na te kijken wanneer de OCO¹ zijn volgende onderhoud moet hebben. En wat doen de heren? Een beetje beppen over wat ze in het weekend gaan doen. Daarvoor betaal ik jullie geen vorstelrijk loon! Ga ogenblikkelijk na wat ik heb gevraagd.’

‘Sorry, vergeten.’

‘Vergeten?!’ Het hoofd van Sjoerd loopt rood aan.

‘We zijn de hele dag druk bezig geweest met de OLI² omdat-ie morgen moet vliegen, heb je zelf gezegd, en we moesten de hangaar opruimen vanwege het bezoek van morgen’, waagt Arend ertegen in te brengen.

Aan de andere zijde van de hangaar kijkt Hubrecht op. Hij hoort de tirade van Sjoerd ook, maar houdt wijselijk zijn mond.

‘Welja, probeer je ook nog eens de schuld bij mij neer te leggen? Dan moet je vroeger opstaan, makker. Doe wat ik heb gevraagd ... zorg dat de OLI gereed is morgen en de hangaar piekfijn in orde!’ brult Sjoerd en kijkt naar Assim. ‘Sta daar niet zo stom te kijken. Jij had ook de onderhoudsstatus kunnen nakijken. Kleine moeite. Is zo gebeurd.’

‘Maar mennir ... iek was dar niet bij toen u vanmorgen vroeg. Iek heb in ieder geval niet gehoord ...’

Sjoerd laat zijn ogen door hun kassen rollen en zucht diep.

‘Hij was er niet bij toen ik vanochtend wat vroeg en hij heeft het niet gehoord ...’

Venijnig drukt hij zijn wijsvinger tegen de borst van Assim. ‘Is het wel eens in jouw botte hersens opgekomen dat je ook uit eigen beweging dit soort zaken kunt nakijken? Waarvoor denk je eigenlijk dat je hier rondloopt?’

Assim wil iets zeggen, maar slikt zijn woorden in. Hij is nog maar twee weken geleden begonnen te werken bij Holicopter, het vliegbedrijf van Sjoerd Holland. Naast de drie toestellen die er al waren, is er een helikopter bijgekocht, de OLI. Vanwege uitbreiding van werkzaamheden is Assim aangenomen. Hij is dolenthousiast begonnen, maar het valt hem nog niet mee. Het samenwerken met Arend en Hubrecht gaat helemaal top. Bezig zijn met de helikopters is een feest, maar zijn nieuwe baas is niet direct wat je noemt een innemend persoon. Integendeel!

Sjoerd loopt met grote stappen en vertwijfeld opgeheven handen richting z’n kantoor. ‘Waar heb ik dit stelletje sukkels aan verdiend?’ Met een klap slaat de deur van het kantoor dicht.

Arend laat zijn blik zwijgend van Hubrecht naar Assim gaan. Deze laatste staart met grote ogen naar de zojuist dichtgeknalde deur. Zijn lippen beven.

Een sukkel? denkt Arend. Tja, misschien heeft Sjoerd wel een beetje gelijk. Assim pikt alles. Het is meer een sul van een jongen. Veel te goedaardig. Arend heeft allang door dat Assim gewoon over zich heen laat lopen en Sjoerd maakt daar grof gebruik of liever misbruik van. Sjoerd is een arrogante kwast. En bovendien nog onredelijk en niet eerlijk ook, vindt Arend.

Hij haalt zijn schouders op, draait zich om en buigt zich weer door het geopende luik bij de turbinemotor naar binnen.

Ook Assim gaat weer zwijgend verder met zijn werk.

Arend kijkt een paar keer met een schuine blik achterom naar Assim. Ineens wordt hij getroffen door zijn blik. Hij ziet dat Assim een keer nijdig door zijn rode ogen wrijft.

Oh oh, denkt Arend, als die het maar volhoudt. Zou bijzonder jammer zijn. Hij heeft allang gezien dat Assim een goeie techneut is, bovendien een aardige kerel. Beetje soft, maar daar hebben meer mensen last van.

Niet veel later komt Sjoerd weer uit zijn kantoor. Arend en Hubrecht kijken niet op. Assim wel heel even.

Het gezicht van Sjoerd staat nog steeds op zwaar weer.

‘Ik moet naar een afspraak in Maastricht en ben dus niet vroeg terug. Maar zorg dat vanavond alles in orde en geregeld is, stelletje lapzwansen!’

Sjoerd loopt even langs Arend. ‘Laat die pinda nakijken wanneer de OCO aan z’n uren is en dat meteen noteren!’ sist hij en loopt meteen door. De kleine deur naast de grote roldeur dreunt in het slot. Zonder op te kijken haalt Arend een keer zijn wenkbrauwen op en tuit zijn mond. Hij weet wel wie er met pinda wordt bedoeld. Sjoerd zei het ook wel zo hard dat de anderen het ook konden horen.

Assim houdt zijn ogen strak op de vloer en de veger gericht.

’s Avonds parkeert Assim zijn Peugeot 106 in de Jan van Nassaustraak te Zwijndrecht. Samen met zijn vrouw Saida bewoont hij daar een tussenwoning.

Terwijl hij het portier van zijn Peugeot opent, ziet hij ineens iemand terugdeinzen. Geschrokken trekt hij de deur weer snel naar zich toe.

Hij woont al zo lang in Nederland, maar toch kan hij op bepaalde momenten nog steeds om niks schrikken. Niet voor niets is hij Iran ontvlucht. Helaas heeft hij sommige dingen meegenomen, zoals zijn nervositeit, die is ontstaan in een verschrikkelijke tijd waar Assim niet aan terug wil denken. Hier heeft hij een nieuw bestaan opgebouwd samen met Saida, die hij nog in de tijd van de asielpcedure heeft ontmoet.

‘Oeps, dat ging net goed!’ hoort hij een man zeggen.

Assim drukt het portier weer voorzichtig open en kijkt recht in het vriendelijke gezicht van een grijzende man.

Assim stapt uit. ‘Sorry mennir. Ik zag niet. Heb u echt niet gezien ...’

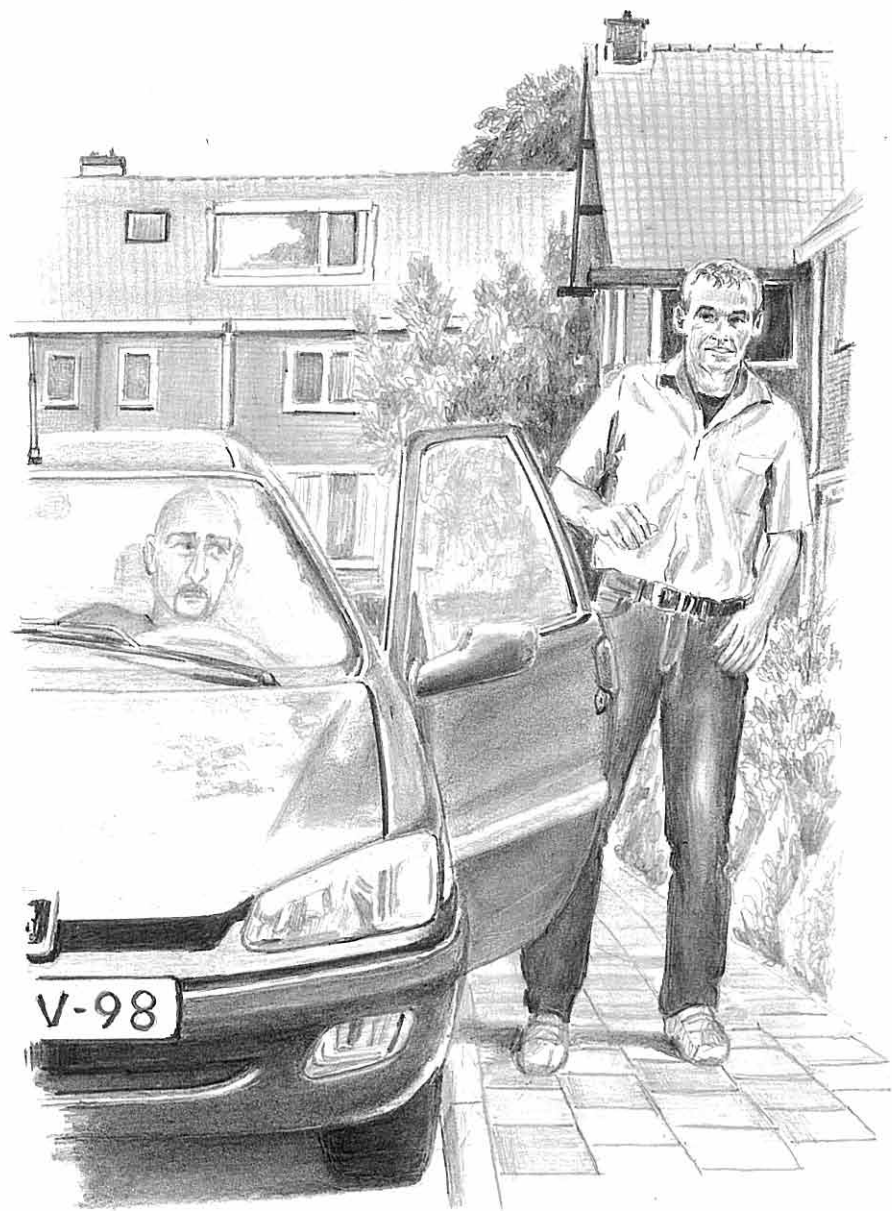
Hij krijgt een klap op z’n schouder. ‘Nee joh, je lijkt me ook niet het type dat expres een portier vlak voor iemands neus open gooit.’

Assim voelt zich meteen een stuk beter. Vaak wordt hij met de nodige argwaan bejegend. Deze man pakt het tenminste loyaal op. Hij heeft hem al vaker gezien, maar nooit gesproken. Hij moet ongetwijfeld hier in de buurt wonen.

‘Ik zal beter opletten in vervolg. Sorry!’ herhaalt hij nog maar eens.

‘Nu ik je toch spreek’, gooit de man het over een andere boeg, ‘jij woont hier al een tijdje. Ik heb je tenminste vaker in de buurt zien lopen. Bevalt het een beetje hier?’

Nu is het ijs helemaal gebroken en Assim glimlacht. ‘Ja bevalt

prima. Aardige buren. Mooi straat! U woont ook hier in buurt?’

‘Ja, ik woon hier om de hoek’, wijst de man. ‘Werk je ook in de omgeving?’

‘Rotterdam Airport.’

Er komt een verbaasde trek op het gezicht van de man. ‘Daar werk ik ook!’

‘Oh, ik niet gezien’, reageert Assim.

‘Het is ook uitgebreid’, lacht de man, ‘Maar wat doe je daar?’

‘Tek werk bai Holicopter. Monteur.’

‘Nou zeg. Het moet niet gekker worden. Da’s toch die onderneming die daar pas is neergestreken? Vlak bij ons!’

‘Vlakbij? Wat is u werk, mennir?’

‘Zeg maar Wim, hoor. Ik ben verpleegkundige op een traumahelikopter.’

‘Ooo, heb iek gezien!’ laat Assim opgetogen weten.

‘Wat, mij?’

‘Nee, troomahelikopter!’

‘Oké’, lacht Wim, ‘dan lopen we elkaar ongetwijfeld nog een keer tegen het lijf. Heb je het naar je zin bij Holicopter?’

Even is het stil. Assim lijkt naar woorden te zoeken.

‘Ja, mooi bedrijf. Fijne collega’s ...’

Wim kijkt Assim aan. Hij heeft het gevoel dat er een ‘maar’ zit aan te komen.

Het blijft echter stil. Assim kijkt Wim een beetje schuldig aan.

Wim wil niet aandringen. Misschien wil hij niet alles zeggen.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ gooit hij het daarom over een andere boeg.

‘Assim Sabourjian’, antwoordt Assim kort.

‘Mmm, dat klinkt niet echt Nederlands’, grijnst Wim.

‘Tek kom aut Iran’, verduidelijkt Assim.

‘Ik had al een vermoeden in die richting’, zegt Wim. ‘Ben je al lang hier in Nederland?’

‘Tien jaar’, antwoordt Assim.

‘... en inmiddels genaturaliseerd, neem ik aan?’ vult Wim aan. ‘Overigens heb je het niet slecht gedaan als je nu bij een vliegbedrijf als monteur aan de slag kon. Had je zeker al een opleiding voor gehad in Iran?’

‘Nee, iek heb in Iran medische opleiding gevolgd. Maar daar kon iek in Nidderland niet veel mee doen. Daarom ik ben opnuuw beginnen en een technische opleiding heb ik gevolgd.’

Verbaasd kijkt Wim Assim aan. ‘Dan zijn wij een beetje in dezelfde hoek opgeleid, kerel. Ongetwijfeld gaan wij elkaar nog vaker ontmoeten. Maar nu moet ik gaan. Mijn vrouw wacht op mij. Tot ziens, Assim’, zegt Wim en draait zich om.

Assim kijkt hem na.

Aardige gast, denkt Wim. Toch is er iets wat hem dwarszit ...

In het duister van de onverlichte hangaar waarvan Holicopter de helft heeft gehoord sluipt die avond iemand richting het kantoor.

Voorzichtig wordt de klink omlaag gedrukt. De deur gaat moeiteloos open. De verlichting van het vliegveld laat door de ramen een vaag schijnsel op het bureau vallen. Maar het is voor de donkere figuur voldoende om te vinden wat hij zoekt.

Zonder aarzelen trekt hij in de wandkast een map tussen de

andere uit en slaat deze op het bureau open. Met een kleine zaklantaarn licht hij heen en weer wiegend bij.

Bij een van de bladzijden blijft de kleine lichtbundel hangen. Terwijl zijn zaklamp dichterbij het papier schijnt, gaat zijn vinger over het blad en stopt bij een datum.

‘Zesentwintig juli’, mompelt hij en kijkt op zijn horloge. ‘... over twee weken.’

Snel legt hij de papieren op hun plaats, sluit de map en zet hem weer tussen de andere mappen.

Even kijkt hij twijfelend in het rond, alsof hij nog iets anders moet doen. Maar dan keert hij zich om en loopt het kantoor weer uit.

Even later staat hij weer buiten het gebouw. Hij trekt zijn pet nog wat dieper over zijn ogen en beweegt zich snel richting de achterzijde van het gebouw.

Eenmaal buiten de omheining van het perceel waar de hangaar op staat, verdwijnt hij op de grote parkeerplaats tussen de auto's die er ondanks het late tijdstip nog in overvloed staan.